

Vreden som aldrig fanns

Predikan av pastor Eric Sjödin

**“Pest och blodsutgjutelse skall drabba dig, och svärd skall jag låta komma över dig.
Jag, Herren, har talat.”**

(Hesekiel 5:17)

Inledning

Det finns en fråga som många bär på i tysthet: Är Gud arg på mig?

När vi misslyckas. När vi faller tillbaka i sådant vi lovade att lämna. När bönen känns tom och Gud verkar långt borta. Och så läser vi texter om dom och vrede, som i Hesekiel, och tänker:

”Nu har Han vänt sig bort.”

Men tänk om det inte är Gud som har vänt sig bort?

Tänk om det är vi som har vänt oss från ljuset – och därför står i vår egen skugga? Idag ska vi närma oss en avgörande sanning: Herren är inte vrede. Han är kärlek. Och Hans ansikte har aldrig slutat vara vänt mot oss.

Läsningar

Från den Heliga Skrift

Hesekiel 5:11-15:

Så sant jag lever, säger Herren, Herren: Därför att du har orenat min helgedom med alla dina vidrigheter och alla dina avgudar, skall jag rensa bort dig. Jag skall inte visa skonsamhet eller medlidande. En tredjedel av dig skall dö av pest och förgås av hunger. En tredjedel skall falla för svärd runt omkring dig. En tredjedel skall jag strö ut för vinden och låta ett svärd dra ut efter dem. Min vrede skall bli uttömd, och jag skall stilla min förbittring på dem och så få min hämnd. De skall inse att jag, Herren, har talat i min nitälskan när jag uttömmar min vrede över dem.

Jag skall låta dig bli en ödemark och en skam bland folken runt omkring dig, inför alla som går förbi. Du skall bli till skam och hån, till varning och skräck för folken runt omkring dig, när jag håller dom med vrede och förbittring och svåra straff. Jag, Herren, har talat. När jag sänder hungerns onda pilar, fördärvets pilar, då sänder jag dem för att fördärva er. Jag skall låta er hunger bli allt värre och förstöra livsuppehållet för er. Och jag skall sända över er hungersnöd och vilda djur, som skall döda era barn. Pest och blodsutgjutelse skall drabba dig, och svärd skall jag låta komma över dig. Jag, Herren, har talat.

Översättning: Svenska Folkbibeln 1998

Från den Himmelska läran

Arcana Coelestia # 223:

Eftersom Herrens ansikte är barmhärtighet, frid och allt gott, är det tydligt att Han alltid ser med barmhärtighet på alla, och aldrig vänder sitt ansikte bort från någon. Istället är det människan, när hon styrs av ondska, som vänder bort sitt ansikte. Amen! Herren gav Ordet. Välsignade är de som hör det och gör därefter!

Läran om den Heliga Skrift # 94:

Ordet i många ställen tillskriver Herren vrede, förbittring och hämnd, och säger att Han straffar, kastar i helvetet, frestar och många andra liknande saker... Den genuina sanningen, nämligen att Herren är kärleken själv, barmhärtigheten själv och godheten själv, och någon som har dessa egenskaper kan inte vara arg, vred eller hämndlysten.

Predikan

Vreden som aldrig fanns

Vi alla har haft perioder där vi har känt oss andliga men också perioder där vi har känt motsatsen. Där bönerna studsade tillbaka. Herrens ord fastna inte inom oss. Samvetet var oroligt och vi visste att vi hade gjort val som kanske inte var goda, små kompromisser som långsamt blivit större. Vi kände till Ordets berättelser om dom, svärd och hungersnöd. Straff, vrede och avundsjuka. Vi visste att Herren är helig men Hesekiel gav oss en bild av Herren som är skrämmande. I dessa tankar så började vår inre värld glida över från känslan av barmhärtighet till kall hårdhet. Att Herren genuint ogillade oss.

Och mitt i det där kom tanken och känslan smygande:

”Nu är Herren trött på mig.” ”Nu har jag gått för långt.” ”Nu är Han arg.”

Du kanske har varit där?

Inte nödvändigtvis i teologin, läran eller i doktrinerna. Där kan vi svara rätt. Men i hjärtat. I känslan. I upplevelsen när det blir mörkt i vårt andliga liv.

Då blir frågan:

När Herren känns och upplevs arg, är Han det?

En annan ton

Många människor lever med en djupt rotad föreställning om att Herren är snabb att bli vred. Ibland känner vi detta också. När livet går sönder tänker vi: ”Vad har jag gjort?”

När konsekvenserna av våra handlingar hinner ifatt oss tänker vi: ”Nu slår Herren tillbaka.”

Och dagens läsning i Ordet, Hesekiel 5:11–17, är inte en mild läsning. Herren talar om sin dom över Jerusalem. Han talar om svärd, hungersnöd och förödelse.

Orden är brännande. Det är lätt att läsa dem som uttryck för en Gud som tappar tålamodet.

Men låt oss stanna upp. Redan i Gamla testamentet hör vi en annan ton:

”Herren! Herren! En Gud, barmhärtig och nådig, sen till vrede och stor i nåd och sanning.” (2 Mosebok 34:6)

”Jag vill inte låta dig känna min brinnande vrede... Ty jag är Gud och inte en människa, helig är jag ibland er, och med vrede vill jag ej komma.” (Hosea 11:9)

”Med evig kärlek har jag älskat dig, därför låter jag min nåd förbliva över dig.” (Jeremia 31:3)

Och i Klagovisorna, mitt i ruinerna efter Jerusalems fall, står det:

”Herrens nåd är det att det inte är ute med oss, ty det är inte slut med hans barmhärtighet.” (Klagovisorna 3:22)

Mitt i domen. Mitt i konsekvenserna. Mitt i det som ser ut som vrede. Nåden är fortfarande där. Så vad är det egentligen som händer när vi läser och upplever Herrens dom, vrede och ilska?

Att vända sig bort

Den himmelska läran hjälper oss att se något avgörande.

I Arcana Coelestia 223 står det:

”Eftersom Herrens ansikte är barmhärtighet, frid och allt gott, är det klart att Han alltid ser på var och en med barmhärtighet och vänder aldrig sitt ansikte bort från någon. Det är i stället människan... som vänder sitt ansikte bort.”

Herren vänder sig aldrig bort ifrån oss människor. Profeten Jesaja i gamla testamentet säger:

”Nej, det är era missgärningar som skiljer er och er Gud från varandra, era synder döljer hans ansikte för er, så att han inte hör er.” (Jesaja 59:2)

Det står inte: Herrens vrede skiljer er från Herren.

Det står: Era missgärningar.

I Himlen och helvetet 545 läser vi:

”Herren är godheten själv, kärleken själv och barmhärtigheten själv. Godheten kan inte göra någon skada. Kärleken kan inte stöta bort någon.”

Detta är avgörande. Om Herren är kärleken själv, inte bara kärleksfull utan kärleken själv, då kan Han inte plötsligt bli motsatsen till sitt eget väsen. När Herren var ibland oss bekräftar Han detta gång på gång. När Filippus säger: Herre, låt oss få se Fadern. Då svarar Jesus:

”Den som har sett mig har sett Fadern.”

(Johannes 14:8–9)

Och hur var Jesus i Ordet? Han gråter över Jerusalem och säger:

”Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna...” (Matt 23:37)

Han säger inte: ”Hur ofta har jag velat straffa er.”

När den förlorade sonen i Lukasevangeliet 15:11-24 kommer hem springer fadern honom till mötes. Han står inte med korslagda armar. Han springer till sin son som han trodde han hade förlorat. När kvinnan som tagits på bar gärning i äktenskapsbrott kastas framför Jesus säger Han:

”Inte heller jag dömer dig.” (Johannes 8:11)

Detta är Fadern. Detta är Herren. Så hur ska vi då förstå ”vreden”?

Läran om den heliga Skrift säger att den som i enkelhet tror att Gud är vred och därför undviker synd blir inte dömd. Men den som bekräftar i sig själv att vrede och hämnd verkligen finns i Herren, förstör den sanna bilden av Gud. (Läran om den heliga Skrift 94)

Arcana Coelestia 5798 förklarar att Herren aldrig någonsin vänder sig bort från människan, utan att det är människan som gör det; och när människan vänder sig bort, känns det inom henne att det är Herren som gör det. (Arcana Coelestia 5798)

Här är nyckeln. När vi går in i det onda, när vi väljer själviskhet, hat, falskhet, då vänder vi oss bort från ljuset. Och när vi står med ryggen mot solen faller vår egen skugga över oss. Vi upplever mörker och i mörkret känns det som om solen har försvunnit. Men solen har inte flyttat sig.

Hesekiel beskriver vad som händer när ett folk systematiskt vänder sig bort från det goda och sanna. Det är inte en Gud som exploderar i negativa känslor. Det är en gudomlig lag: det onda bär med sig sin egen konsekvens.

I den andliga världen är ondska och straff oskiljaktiga. Inte för att Herren vill plåga oss, utan för att en separation från kärleken är smärtsam. Helvetet är inte Herrens raseri och straff.

Det är tillståndet där människan inte längre vill vara i ljuset. Och i det tillståndet känns Herren som en fiende. Men Han har inte förändrats.

Hör Herrens ord

Detta är otroligt viktigt att förstå. Om du just nu lever med skam. Om du bär på skuld. Om du tänker att Herren är trött på dig. Om det känns som om Herren hatar dig...

Hör Herrens ord:

”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son.” (Johannes 3:16)

Inte: Så irriterad var Gud. Utan så älskade Gud.

Herren säger i Johannesevangeliet 6:37:

”den som kommer till mig skall jag aldrig någonsin kasta ut.” (Johannes 6:37)

Aldrig. Om det känns som om Herren har vänt sig bort, våga ställa en annan fråga:

Har jag vänt mig bort från det som är gott? Har jag börjat kalla mörker för ljus?

Har jag försvarat det som något som inte är sant?

För när vi vänder oss mot Herren upptäcker vi något häpnadsväckande:

Han står redan där. Som herden som återfann det förlorade fåret och utropar:

”Gläd er med mig! Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat.” (Lukas 15:6)

Som när Herren hängde på korset och ber:

”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.”

(Luk 23:34)

Det är inte vrede vi möter. Det är kärlek.

Ljuset har aldrig slocknat

Låt oss förtydliga denna bild av Herren. Att Herren inte är en Gud som när som helst kan utbrista i vrede och hämndlystnad, utan en Gud vars väsen är sann kärlek.

När vi förstår detta så är vår omvändelse inte en flykt från straff, utan en rörelse tillbaka till ljuset. Vår tro byggs inte av rädsla, utan av trygghet. Vår förkunnelse slutar vara: ”Akta er, Herren är förbannad.”

Att vi kan säga till alla människor på jorden:

”Vänd dig om. Ljuset har aldrig slocknat. Han står ju där med öppna armar.”

När vi läser Hesekiel och andra hårda texter, låt oss läsa med andliga ögon. Vi ser inte Herren som en rasande Gud, utan som allvarliga beskrivningar av vad som händer i människans andliga liv när vi envist vänder oss bort ifrån kärleken och visheten. Att när vi vänder oss ifrån Herren och vänder oss mot helvetet så ser det ut som vad Hesekiel beskriver.

Den Herren vi ser i evangelierna, mild, sann, helig, gråtande, förlåtande, är den fullkomliga uppenbarelsen av Herren. Han är inte arg på dig. Han kan inte känna ilska. Han är kärlek.

När det känns mörkt, vänd dig om. Du kommer att upptäcka att Hans ansikte har varit vänt mot dig hela tiden. Och när vi står där, kanske skäms lite, så kommer Herren svara, precis som i Johannesevangeliet: ”Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!”

(Johannes 8:11)

Amen!